

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Miasta W.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "(...)" w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany złożył skargę kasacyjną, a wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadnił występowaniem na tle tej sprawy istotnych zagadnień prawnych oraz

oczywistą zasadnością skargi. Oczywista zasadność skargi ma wynikać z uwzględnienia przez Sąd II instancji naruszenia przepisów procesowych, mimo że naruszenie to nie było wskazane w zarzutach apelacji. Ten argument jest nietrafny. W uzasadnieniu zakwestionowanego wyroku odniesiono się jedynie do procedury aktualizacji wysokości opłaty rocznej, a to są przepisy prawa materialnego – przepisy procesowe (o skutkach umorzenia postępowania) powołano jedynie wskazując, jakie skutki prawne umorzenie wywołało. Ponadto oczywista zasadność skargi w ocenie skarżącego ma wynikać z braku podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia. Skarżący uważa, że nie było możliwe przyjęcie, iż do aktualizacji opłaty rocznej doszło, skoro ani użytkownik wieczysty nie zaakceptował nowej wysokości opłaty wskazanej w wypowiedzeniu dotychczasowej wysokości opłaty, ani nie uprawomocniło się rozstrzygnięcie SKO w tym względzie, ani nie zapadł konstytucyjny prawomocny wyrok ustalający wysokość należnej opłaty. Pogląd ten jest błędny, ponieważ z art. 182 § 2 k.p.c. wynika, że w razie umorzenia postępowania złożony pozew nie wywołuje skutków prawnych. W chwili zatem uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania należy przyjąć fikcję prawną, zgodnie z którą rozstrzygnięcie SKO nie zostało zaskarżone. Tymczasem rozstrzygnięcie to oddalało wniosek użytkownika wieczystego kwestionujący wysokość opłaty rocznej zaproponowanej w wypowiedzeniu dotychczasowej wysokości należnej opłaty rocznej. Oznacza to, że zgodnie z art. 79 ust. 4 w związku z art. 79 ust. 5 u.g.n. należy przyjąć, iż obowiązuje nowa wysokość opłaty i to od początku roku, od kiedy miała ona obowiązywać. Pierwsze z istotnych zagadnień prawnych mających uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczy skutków umorzenia postępowania, w którym zakwestionowano rozstrzygnięcie SKO w przedmiocie wniosku podważającego zasadność podwyższenia opłaty rocznej. Jak to już wyżej wskazano, dzięki art. 182 § 2 k.p.c. kwestia ta jest jasna i nie budzi wątpliwości – skoro wniosek zastępujący pozew nie wywołuje wówczas żadnych skutków prawnych, jest to sytuacja tożsama z niezaskarżeniem rozstrzygnięcia SKO w ogóle. Drugie z istotnych zagadnień prawnych podniesionych w skardze kasacyjnej jest w istocie tożsame z pierwszym, zatem również nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania. Trzecie zagadnienie prawne dotyczy tego, na jaką datę należy uznać opłatę roczną za zaktualizowaną,

jeśli doszło do umorzenia postępowania sądowego w tej sprawie. Ta kwestia również nie budzi wątpliwości. Obowiązuje bowiem reguła z art. 79 ust. 5 u.g.n., zgodnie z którą co do zasady opłata w nowej wysokości obowiązuje zgodnie z wypowiedzeniem – zakwestionowanie tej opłaty jedynie wstrzymuje jej wymagalność, ale w razie utrzymania w mocy przez SKO wypowiedzenia opłata ta obowiązuje *ex tunc*. Jedyny wyjątek od tej reguły ma miejsce wówczas, gdy nowa wysokość opłaty wynika z prawomocnego orzeczenia sądu, co jednak nie ma miejsca w tej sprawie. W konsekwencji należy zatem stwierdzić, że w tej sprawie nie ma argumentów przekonujących do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a wskazane wątpliwości prawne mają charakter subiektywny, dotyczą skarżącego i mogą być łatwo wyjaśnione w drodze wykładni prawa.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.